

[Barsøe-Carnfeldt]

ning til at rose regeringen for den positive opbakning og forståelse, man her i hvert fald på papiret viser dansk industri og dansk erhvervsliv.

Fremskridtspartiet er jo et parti, som arbejder fremadrettet, og derfor betragter vi netop denne redegørelse som noget, vi skal arbejde med ud i fremtiden. Dermed er ikke sagt, at fortiden er glemt.

Det er også interessant at konstatere, at regeringen i sin redegørelse væsentligt ønsker at anvende industriens egen recept til løsning af problemerne, og at løsningen ikke skal tilvejebringes ved statssubsidier og tilskud, men ved en bred økonomisk politik i forbindelse med omkostningsudvikling, investeringsklimaet og ny teknologi.

Det er dog synd, at man, når man har læst hele denne lange, positive redegørelse og kommer til sidste side, støder på regeringens gamle, slidte ØD-/OD-tanke i et ganske kort afsnit. Der kan vel efterhånden kun være regeringen og nogle få ansatte i visse fagforbund tilbage, som stadig holder fast ved ØD-/OD-tanken. OD og ØD går på krykker i Ålborg og over det ganske land, og mon ikke regeringen snart besinder sig til én gang for alle at erkende, at de ødelæggende og investeringshæmmende ØD-/OD-tanker er et eksempel på, hvordan regeringens socialdemokratiske ideologi og politik virker ødelæggende på samfundet.

De ledige har behov for det stik modsatte for igen at komme i arbejde. De har behov for, at der investeres, for, at konkurrenceevnen og hermed beskæftigelsen bliver forbedret. OD og ØD skaber ikke det af regeringen fremførte grundlag for økonomisk og erhvervsmæssig fremgang, men vil standse dynamikken og virkelysten i den erhvervsmæssige del af det danske samfund, og dette vil være en ulykke, da det jo netop er det danske erhvervsliv, som har skabt de økonomiske goder, det danske samfund har i dag, og som fortsat skal gøres i stand til at holde samfundet kørende på et rimeligt niveau.

Den industripolitiske redegørelse fra maj kan deles op i to områder: det positive og det lidt mindre positive. Det positive område giver sig udtryk i, at det erkendes, at den nødvendige industrielle vækst kun kan skaffes ved, at man fører en meget bred politik, der påvirker omkostningsudviklingen, herunder rentepolitikken, skattepolitikken, arbejds-

markedspolitikken, miljøpolitikken, energipolitikken og til dels uddannelses- og forskningspolitikken.

Den fremlagte redegørelse er derfor ikke afgrænset til industriministeriets eget område, men dækker andre ministeriers områder, hvilket i sig selv er en bekræftelse på bredden, og dette betragtes som et positivt fremskridt.

Det mindre positive i den industripolitiske redegørelse er, at man ikke nævner noget særligt om, at man ønsker at standse væksten i de offentlige udgifter, især på de områder, som man selv kan regulere. Skal vi have industrien i gang igen, er det klart, at de offentlige udgifter må og skal sænkes meget væsentligt.

Der er efterhånden oprettet et net af teknologiske servicecentre, og man kan få den tanke, at der er ved at blive udviklet et behandlersamfund på industriens område. Vi må advare meget kraftigt imod en yderligere udvidelse af disse servicecentre.

I redegørelsen kommer man endvidere ind på fremskaffelse af kapital til industrien i forbindelse med muligheden for, at pensionskasser og forsikringsselskaber investerer i industrien gennem aktiekøb eller på anden måde i en frivillig ordning og på linje med andre investorer. Det er værd at bemærke, at de nuværende massive aktiekøb fra pensionskasser og forsikringsselskaber har befordret kursstigninger på selskabernes aktier, som er uden rimelig sammenhæng med selskabernes indtjeningssevne. Denne udvikling har naturligvis virket hæmmende på købelysten hos private investorer.

Det er derfor vigtigt, at regeringen holder et vågent øje med udviklingen omkring pensionskassers, fondes og forsikringsselskabers aktieopkøb for herigennem at sikre, at ejendomsretten og indflydelsen i erhvervslivet ikke overflyttes til pensionskasser og forsikringsselskaber, hvilket kan give anledning til såvel demokratiske som ledelsesmæssige bekymringer.

Den bedste form for fremskaffelse af kapital til industrien vil være at gennemføre en aktieopsparing, og på denne måde vil regeringen for så vidt også opnå et af sine ideologiske mål, nemlig spredning af ejendomsretten. Det danske aktiemarked spiller næsten ingen rolle, når det drejer sig om finansiering af industriens arbejdspladser. Den